

VREMŠČICA BREZ KOČE, VREMŠČICA S KOČO?

MED METULJI IN JAGODAMI

Vračala sva se z morja; iz Crikvenice sva odšla malo po osmi, takoj po zajtrku, in v Pivko sva se pripeljala okrog desete ure. Tam nekje je bila Vremščica, ki nama je v tem delu transverzalne poti še manjkala. S ceste proti Neverkam sva jo kmalu zagledala. Nič drugega ni mogel biti tisti široki, enakomerno napeti hrbet, kot ravno Vremščica. Kažipotov ali tabel ni nobenih, tako da se mora človek zanašati zgolj na svoje občutke. Tik preden cesta zavije na Kal, pa je vendar na nekem drevesu smerokaz, ki kaže naravnost v hrib. Tu sva parkirala, se preoblekla in se zagrizla v hrib.

Mene so strašansko mikale jagode, ki so rasle na obeh straneh poti, a Jože me je priganjal in mi kazal z oblačnimi ohlapi prekrito nebo.

»Dež bo! Pohitiva! Samo poglej te oblake!« A obljubil mi je, da me bo nazaj gredel, če bo vreme še držalo, pustil med gozdnimi dobrotami neomejeno dolgo.

Bilo je vroče in soparno, a na srečo vodi pot dolgo po gozdu, le zgornji del Vremščice je travnat in gol. Ko sva stopila iz objema gozda, sva videla, da z dežjem ne bo nič: oblaki so se umaknili, sončna soparica je migotela nad pokrajino in jo ovijala kot s tenko kopreno. Ustavila sva se in občudovala skoraj meter visoke rože, nekakšne lilije, pa žametno rdeče turške nageljne, ranjak z naščeperjenimi rumenimi glavicami in ponižne bele ivanjščice. Na vsakem drugem cvetu se je zibal metulj. Metulj pri metulju — pisani, beli, rumeni, svetlo modri. Letali so okrog naju, nama sedali na ramena in spet vzletali na cvetove.

Po poldrugi uri zložne hoje sva dospela na vrh (1026 m). Tam stoji kamen, na katerem je orientacijska plošča z označenimi smermi do okoliških vrhov — Nanosa, Snežnika, Slavnika, Sv. Trojice in drugih. Odprla sva skrinjico z žigom in na notranji strani pokrova ugledala celo kolonijo pikapolonic. Vse se nama je zasmajalo: toliko sreče na kupu pa še ne!

Užila sva še nekaj časa v razgledovanju naokoli. Osojna pobočja imajo gozdove, prisojna pa pašnike in senožeti. Vroče je bilo, suh zrak, napolnjen z vonjem neznanih rož in trav, se je dvigal s tal.

Potem sva se počasi mimo vseh prelepih rož in metuljev vrnila do gozda. Kako prav je, da še imamo take kraje in koticke, ki so tako neokrnjeni in neomadeževani, kot je Vremščica! Predvidena gradnja planinskega doma bo to podobo verjetno precej spremenila.

V gozdu je sanjala tihota. Ob poti so rasle jagode, nekaj korakov od poti, po ja-

sah in med grmovjem, so rdele v celih le-
hah. Snela sem si klobuček z glave in jih
nabirala vanj. Najboljše pa so seveda ti-
ste, ki gredo s stebelca naravnost v usta.
Dol sva hodila dvakrat dlje kot gor.

Med mnogimi lepimi, še lepšimi in nepo-
zabnimi gorami mi bo Vremščica ostala v
spominu po nešteti metuljih in pojedini
z jagodami.

Ivanka Korošec

OŠTARIJA NA VREMŠČICI?

Pri nas si zadnje čase polnimo usta s plu-
ralizmom, demokracijo in svobodo, vse
skupaj pa je eno samo sprenevedanje. Če
so se že odločili za gradnjo koč na Vrem-
ščici, naj lepo jasno povedo, da bo tam
gostilna s prenočišči in naj se pri tem ne
sklicujejo na pojme, kot so planinstvo, gori-
ništvo, približanje narave delovnemu člo-
veku, ovrednotenje nerazvitih krajev in kar
je še podobnega. Takih fraz smo nekateri
več kot siti.

V vzhičenosti »slovenske pomladi« je se-
veda tudi pojem slovenstva dobrodošel, da
prepričaš javno mnenje o potrebi takega
posega. Prepričan sem in trdim, da je od-
piranje »oštarije« na Vremščici pojav pro-
storskega raznarodovanja, če se že vna-
prej veselimo tistih, ki bodo iz Trsta pri-
hajali na pršut, sir in teran. Še bolj se
bodo tam čutili gospode, ki so prišli raz-
deljevat miloščino gostoljubnim Krašev-
cem, še bolj se bodo širokoustili, da so
pravzaprav prišli na svoje, kot sta se prejš-
nji teden samovšečno izrazila dva itali-
janska Tržačana nekemu Milančanu celo
pod Prehodavci. Pa bo kdo rekel, da je
vendar Vremščica itak dosegljiva vsem in
je gradnja objekta kvečjemu izholjšanje
ponudbe. Seveda je to res, vendar je kako-
vost obiska drugačna. Tisti, ki hodimo po
kucijah z nahrbtnikom, se doslej nismo ču-
tili odtujene in celo osramočene pred ti-
stimi, ki se navadno okoli drugih gostišč
in restavracij potikajo v špičakah, ker so se
nad gozdno mejo pripeljali v klimatizira-
nih mercedesih.

Ovrednotimo najprej to, kar že obstaja, kar
je že bilo zgrajeno in propada zaradi naše
muhavosti, nesposobnosti, komodnosti in
končno, ker se ni izkazalo kot neobhod-
na potreba! Za zadnji primer mislim na
Iztokovo kočjo pod Golaki, sicer pa na pla-
ninsko sramoto v Trenti z zaprtim Zlato-
rogom. Kaj naj pa to zanima sežanske pla-
nince? Saj nista objekta na njihovem ob-